

- Iniciar el procedimiento sancionador, contra el presunto responsable.
 - Nombrar instructora a D^a. M^a. Luz González Vázquez, Jefa de Sección de Derechos Ciudadanos y Seguridad Ciudadana, a quien es de aplicación el régimen de recusación previsto en el art. 29 de la citada Ley 30/1.992.

El órgano competente para la resolución del expediente es la Delegada del Gobierno en Baleares, en virtud de las atribuciones que le confieren el art. 29 de la Ley 1/92, citada y la Disposición adicional cuarta de la Ley 6/1.996 (BOE 15-04-97).

Los interesados tienen derecho a formular y aportar ante la Instructora, en el plazo de quince días, cuantas alegaciones, documentos o informaciones estimen convenientes y, en su caso, proponer prueba, significándose que de no efectuar alegaciones sobre el contenido de este acuerdo en el plazo fijado por el art. 16.1 del R.D. 1398/93, la iniciación podrá ser considerada Propuesta de Resolución (art. 13.2 del R.D. citado).

Asimismo podrá reconocer su responsabilidad y poner fin a la tramitación del Expediente abonando la cantidad arriba indicada como "aplicable al caso" en papel de pagos al Estado, en los términos del Art. 8 del precitado R.D. 1.398/93.

La Directora Insular. - Fdo.: M^a. Encarnación Sánchez-Jáuregui Martínez.

— o —

Núm. 4097

No habiéndose podido notificar a Daniel Sánchez Zorrilla, con domicilio en la C/. Foranda, n°. 6, Ibiza, el acuerdo de iniciación del procedimiento sancionador n°. 1.409/00 de fecha 22-01-01 que a continuación se detalla, es por lo que se publica en este Boletín Oficial, a los efectos previstos en el art. 59 de la Ley 30/92 de 21-11-92, de Régimen Jurídico de las Administraciones Públicas y del Procedimiento Administrativo Común (BOE de 27-11-92).

Como consecuencia de la denuncia formulada ante esta Dirección Insular, resulta presuntamente responsable la persona arriba referenciada, de la comisión de los siguientes hechos:

Siendo las 02,20 horas, del día 28-10-00, en el aparcamiento Bar "Ses Roques", Formentera, se encontraba en posesión de 0,517 gramos de Cocaína.

Normativa Infringida: Tales hechos podrían ser constitutivos de una infracción administrativa grave, prevista en la Ley 1/92 de 21 de Febrero (Boe del día 22), en sus Arts. 25.1 y 28, por lo que, sin perjuicio de lo que resulta de la instrucción, derivaría en una sanción de 50.001 a 1.000.000 de pesetas.

Cuantía aproximada aplicable en este caso: 50.005 pesetas.

Vistos los arts. 11, 21 y 127 a 138 de la Ley 30/1.992, de 26-11-92, de RJAP-PAC (BOE 27-11-92), y 10 y 13 del R.D. 1398/93, de 04-08-93, por el que se aprueba el Reglamento del Procedimiento para el Ejercicio de la Potestad Sancionadora (BOE 09-08-93).

En consecuencia, con esta fecha,

He Acordado.

- Iniciar el procedimiento sancionador, contra el presunto responsable.

- Nombrar instructora a D^a. M^a. Luz González Vázquez, Jefa de Sección de Derechos Ciudadanos y Seguridad Ciudadana, a quien es de aplicación el régimen de recusación previsto en el art. 29 de la citada Ley 30/1.992.

El órgano competente para la resolución del expediente es la Delegada del Gobierno en Baleares, en virtud de las atribuciones que le confieren el art. 29 de la Ley 1/92, citada y la Disposición adicional cuarta de la Ley 6/1.996 (BOE 15-04-97).

Los interesados tienen derecho a formular y aportar ante la Instructora, en el plazo de quince días, cuantas alegaciones, documentos o informaciones estimen convenientes y, en su caso, proponer prueba, significándose que de no efectuar alegaciones sobre el contenido de este acuerdo en el plazo fijado por el art. 16.1 del R.D. 1398/93, la iniciación podrá ser considerada Propuesta de Resolución (art. 13.2 del R.D. citado).

Asimismo podrá reconocer su responsabilidad y poner fin a la tramitación del Expediente abonando la cantidad arriba indicada como "aplicable al caso" en papel de pagos al Estado, en los términos del Art. 8 del precitado R.D. 1.398/93.

La Directora Insular. - Fdo.: M^a. Encarnación Sánchez-Jáuregui Martínez.

— o —

Núm. 4099

No habiéndose podido notificar a Francisco Javier Ruiz Jiménez, con domicilio en la C/. General Balazant, Edf. Tanit, Apto. 706, Sant Antoni de Portmany, Ibiza, el acuerdo de iniciación del procedimiento sancionador n°. 1407/00 de fecha 22-01-01 que a continuación se detalla, es por lo que se publica en este Boletín Oficial, a los efectos previstos en el art. 59 de la Ley 30/92 de 21-11-92, de Régimen Jurídico de las Administraciones Públicas y del Procedimiento Administrativo Común (BOE de 27-11-92).

Como consecuencia de la denuncia formulada ante esta Dirección Insular, resulta presuntamente responsable la persona arriba referenciada, de la comisión

de los siguientes hechos:

Siendo las 00,30 horas, del día 29-10-00, en la Calle Joan Bosca de Sant Antoni, se encontraba en posesión de 0,412 gramos de Cocaína.

Normativa Infringida: Tales hechos podrían ser constitutivos de una infracción administrativa grave, prevista en la Ley 1/92 de 21 de Febrero (Boe del día 22), en sus Arts. 25.1 y 28, por lo que, sin perjuicio de lo que resulta de la instrucción, derivaría en una sanción de 50.001 a 1.000.000 de pesetas.

Cuantía aproximada aplicable en este caso: 50.005 pesetas.

Vistos los arts. 11, 21 y 127 a 138 de la Ley 30/1.992, de 26-11-92, de RJAP-PAC (BOE 27-11-92), y 10 y 13 del R.D. 1398/93, de 04-08-93, por el que se aprueba el Reglamento del Procedimiento para el Ejercicio de la Potestad Sancionadora (BOE 09-08-93).

En consecuencia, con esta fecha,

He Acordado.

- Iniciar el procedimiento sancionador, contra el presunto responsable.

- Nombrar instructora a D^a. M^a. Luz González Vázquez, Jefa de Sección de Derechos Ciudadanos y Seguridad Ciudadana, a quien es de aplicación el régimen de recusación previsto en el art. 29 de la citada Ley 30/1.992.

El órgano competente para la resolución del expediente es la Delegada del Gobierno en Baleares, en virtud de las atribuciones que le confieren el art. 29 de la Ley 1/92, citada y la Disposición adicional cuarta de la Ley 6/1.996 (BOE 15-04-97).

Los interesados tienen derecho a formular y aportar ante la Instructora, en el plazo de quince días, cuantas alegaciones, documentos o informaciones estimen convenientes y, en su caso, proponer prueba, significándose que de no efectuar alegaciones sobre el contenido de este acuerdo en el plazo fijado por el art. 16.1 del R.D. 1398/93, la iniciación podrá ser considerada Propuesta de Resolución (art. 13.2 del R.D. citado).

Asimismo podrá reconocer su responsabilidad y poner fin a la tramitación del Expediente abonando la cantidad arriba indicada como "aplicable al caso" en papel de pagos al Estado, en los términos del Art. 8 del precitado R.D. 1.398/93.

La Directora Insular. - Fdo.: M^a. Encarnación Sánchez-Jáuregui Martínez.

— o —

Sección III - Consejos Insulares

Consell Insular de Mallorca

Núm. 3934

Declaració com a bé d'Interès Cultural amb Categoria de Monument a favor del Banc de Sóller, actual Banco Central Hispano, Plaça Constitució, Núm. 35 de Sóller.

El Consell de Mallorca en la sessió ordinària del Ple que va tenir lloc el 4 de desembre de 2000, adoptà, entre altres, el següent acord:

"Atès que per resolució del Director General de Belles Arts, Archivos y Bibliotecas del Ministerio de Cultura de 10 de juny de 1980, s'incoà expedient de declaració de Bé d'Interès Cultural amb la categoria de Monument a favor Banc de Sóller, actual Banco Central Hispano, Plaça Constitució, núm. 35, de Sóller.

"Atès que la Comissió de Patrimoni Històric de Mallorca acordà, en la sessió de 29 de juny de 2000, la continuació de la tramitació de declaració de Bé d'Interès Cultural amb categoria de Monument a favor del Banc de Sóller, actual Banco Central Hispano, Plaça de la Constitució, núm. 35 de Sóller.

Atès que s'han duit a terme els tràmits preceptius i prevists per a la incoació i instrucció de l'expedient de referència per a procedir a efectuar aquesta declaració.

En virtut del que disposa la Disposició Transitòria Primera de la Llei 12/1998, de 21 de desembre, del Patrimoni Històric de les Illes Balears, en relació amb la Llei 16/1985, de 25 de juny, del Patrimoni Històric Espanyol, el Reial Decret 111/1986, de 10 de gener, de desenvolupament parcial de l'esmentada Llei, i d'acord amb les competències atribuïdes per la Llei 6/1994, de 13 de desembre, als Consells Insulars en matèria de Patrimoni Històric, i el Reglament Orgànic del CIM, aprovat pel Ple del 6 d'abril de 1998, el Ple del Consell de Mallorca, a proposta de la Comissió de Patrimoni Històric de Mallorca, acordà el següent:

I.- Declarar com a Bé d'Interès Cultural amb categoria de Monument el Banc de Sóller, actual Banco Central Hispano, Plaça de la Constitució, 35, Sóller, segons les especificacions que figuren a l'annex d'aquest acord.

II.- Els efectes d'aquesta declaració són els que genèricament estableixen la Llei 12/1998, de 21 de desembre, del Patrimoni Històric de les Illes Balears i la normativa concordant.

III.- Aquest acord s'ha de publicar en el Boletín Oficial del Estado i al Butlletí Oficial de les Illes Balears, i s'ha d'anotar al Registre Insular de Béns d'Interès Cultural de Mallorca i comunicar-ho a la Comunitat Autònoma de les Illes Balears perquè procedeixi a la seva anotació al Registre de Béns d'Interès

Cultural de les Illes Balears, i insti la seva anotació al Registre General de Béns d'Interès Cultural de l'Estat.

IV.- Aquest acord s'ha de comunicar als interessats i a l'Ajuntament de Sóller.

Palma, 18 de desembre de 2000

El President de la Comissió de Patrimoni Històric. Sgt.: Rafael de Lacy Fortuny

Annex

Memòria Històrica

El Modernisme a Mallorca.

L'arquitectura mallorquina dels primers anys del segle XX està marcada per l'obra d'un grup de joves arquitectes formats a Madrid entre 1889 i 1905. Entre aquests cal destacar a Gaspar Bennazar Moner, Jaume Aleñà Guinart, Josep Alomar Bosch, o Francesc Roca Simó. De la mateixa època, però format a Barcelona, també cal mencionar a Guillem Reynés Font.

Aquests joves arquitectes, tret de Josep Alomar, adoptaren el llenguatge modernista, encara que cap té una fase estilística totalment modernista, sinó que alternen el llenguatge modernista amb l'eclecticisme o l'historicisme. Aquest fet fa que els estudiosos de l'arquitectura d'aquest període considerin que a la nostra illa no es dona un moviment modernista local, sinó tan sols un reflex del que està passant a Catalunya. Per altra banda el modernisme desenvolupat a Mallorca va ser una prolongació del moviment català ja que els arquitectes catalans més importants com Gaudí, Domènech i Montaner, Jujol, Rubió Bellver o Raspall Mayol varen realitzar projectes a Mallorca.

Així doncs, en l'anàlisi estilístic del modernisme local s'estableix una clara diferenciació entre els arquitectes catalans, que no fan obres gaire diferents a les que fan a Catalunya i els arquitectes locals.

D'aquesta manera, es pot dir que el modernisme a Mallorca es caracteritza per la presència d'un modernisme d'arrels catalanes i un modernisme local amb tres corrents d'influència: la de l'Art Nouveau belga i francès i del modernisme català, més ondulant i florista, que va ser la de més repercussió; la corrent Secessionista, caracteritzada per una arquitectura més austera, sense interès per les línies ondulants i amb preferència per l'ornament geomètric; i per últim la corrent historicista, sobretot l'historicisme neoàrab, més vinculat a la primera fase de l'obra gaudiniana que a paràmetres anteriors.

En la majoria dels casos, els arquitectes locals es varen limitar a seguir aquestes influències, amb actuacions purament epidèrmiques, utilitzant els repertoris decoratius a alguns punts de les façanes, però amb estructures arquitectòniques tradicionals, sense cercar moltes vegades la unitat artística entre interior i exterior tan pròpia d'aquest estil. Cronològicament, el Modernisme a Mallorca se situa entre 1901 (any d'inici del Gran Hotel) és a dir, tretze anys després de la data que Oriol Bohigas assenyalava com a inici del modernisme català, i el 1914, quan Gaudí va abandonar la restauració de la Seu.

Geogràficament, la majoria d'obres modernistes es localitzen a Sóller, Palma i Lluc.

A Sóller, l'acumulació de capital produïda pel desenvolupament agrícola, sobretot dels cítrics, va permetre un desenvolupament de la indústria tèxtil que va generar un moment d'expansió econòmica. La crisi de 1865, produïda per una malaltia que va afectar al cultiu de la taronja, va suposar una forta emigració especialitzada. Aquests emigrants emprenedors crearen negocis mercantils als llocs on s'instal·laren i proporcionaren bona part dels ingressos econòmics de la població. Aquest capital generat, juntament amb el contacte d'aquests immigrants amb les avantguardes d'altres llocs va fer que a Sóller, potser més per esnobisme i ostentació que per ideologia, es començassin a dur endavant tota una sèrie de projectes d'arquitectura residencial, així com d'altres més senzills a la seva estructura però no menys rics en ornamentació, juntament amb una sèrie de projectes que afectaren a edificis més emblemàtics pel seu caràcter públic com ara el Banc de Sóller o la façana de l'Església que posaren de manifest la pròspera situació econòmica de la Vall a finals del XIX principis del XX.

El Banc de Sóller

L'any 1909 la junta del Banc de Sóller, entitat creada el 1890, va encarregar a l'arquitecte català Joan Rubió i Bellver la redacció d'un projecte per a la nova seu social.

Joan Rubió i Bellver (Reus 1871-Barcelona 1952) és un dels majors col·laboradors de Antoni Gaudí. La col·laboració entre els dos arquitectes arranxa des del començament de la carrera professional de Rubió l'any 1893. L'any 1900 es va independitzar professionalment aconseguint una gran notorietat i rellevància però va mantenir la col·laboració amb Gaudí. Aquesta relació el va dur a Mallorca l'octubre de 1903 per les obres de restauració de la Seu de Palma que, segons Solà-Morales va representar la col·laboració més madura entre els dos arquitectes.

La participació de Rubió en aquesta obra es pot concretar segons Miguel Seguí en tres aspectes: estudi general del temple, direcció de les obres projectades per Gaudí i continuació de les obres quan Gaudí les abandonà el 1914. Fonamentalment va seguir les directrius marcades per Gaudí però també va

desenvolupar idees pròpies com la restauració de la capella de sant Bernat de Claravall.

Altres projectes que va realitzar a Mallorca són a la Parroquial de Son Servera (projecte), a Manacor (capella del Monestir de la Sagrada Família) o el monument a Jaume III de Llucmajor. A Rubió se li atribueixen altres projectes que difícilment es poden acceptar com a obra seva (Lluc, Can Corbella, Casa Magraner i d'altres).

On la seva intervenció està documentada i revesteix gran importància és a Sóller on acudí l'any 1904 a petició de Sebastià Maimó, amic del Bisbe Campins i uns dels representants del sector més innovador de l'església, per a la realització de la façana del temple. En aquest context també va rebre l'encàrrec de l'edifici del Banc de Sóller.

Les obres començaren l'any 1909 i varen acabar el 1912. Entre 1946 i 1949 es varen dur a terme, per Guillem Muntaner, una sèrie de reformes consistents en convertir la sala de juntes del primer pis en habitatge per al director. També i argumentant problemes d'humitats i estabilitat es va modificar la coberta llevant-li dos remats de la façana.

Memòria Descriptiva

L'edifici, tot i no tenir grans dimensions, juntament amb l'església i l'ajuntament, contribueix a configurar i definir l'àmbit de la plaça de la Constitució, un dels més centrals de la localitat.

L'immoble, disposat formant xamfrà, consta de planta baixa, dedicada des de la seva construcció a oficines del banc, un petit soterrani dedicat a arxiu, planta principal, dedicada originàriament la zona de la cantonada a vivenda del director i la zona de l'interior de l'illa a vivenda del conserge i planta porxo amb una zona dedicada a vivenda del conserge i una altra a vivenda o arxiu del banc. En l'actualitat la planta baixa se segueix utilitzant com a oficines del banc, la planta soterrani com a magatzem, mentre que les plantes primera i segona o porxo estan dedicades a vivenda. L'escala d'accés a la vivenda del director de la planta principal, de quatre trams, es troba adossada a la mitgera del c/ de Bon Any, existint una segona escala, al costat de la primera, de dos trams, d'accés a les demés dependències del primer i segon pis.

La façana, construïda amb pedra calissa de Sóller de color gris semblant a la de la veïna església, presenta carreus tallats, "apiconats", i petits carreus obrats en formes molt originals.

Pel que fa a la seva configuració destaca tant la solució de les finestres de la planta baixa, amb arc de mig punt les de major tamany i el portal d'accés al banc, tancades amb reixes de ferro forjat de formes curvilínies, essent la més espectacular per les grans dimensions que presenta la que tanca el portal d'accés al banc, com la de la cantonada de la planta principal, amb un balcó amb peanya doble semicircular, rematat amb un amplit de pedra dividit per una columna exempta, tot rematat per un cap de lleó que sosté l'escut de Sóller i una estela amb el nom del banc, tot esculpit per Miquel Arcas.

La façana de cada un dels carrers té una configuració llunyanament simètrica.

A la planta porxo les obertures presenten menor tamany i es disposen en conjunts de dues o quatre combinant en cada conjunt el tamany petit amb el gran.

Presentava interès per la seva singularitat la coberta original, de teula àrab amb combinació de colors segons es pot apreciar a fotografies antigues, amb una acusada pendent i els remats superiors de la façana que li foren amputats el 1956, suposadament per raons d'estabilitat de la coberta, quedant minvada l'esveltesa del conjunt, restant actualment la façana limitada per una volada continua que resulta pesant i homogeneïtzadora en comparació al remat original. Així mateix, de la comparació de fotografies antigues amb l'estat actual es pot apreciar que al carrer Joan Baptista Ensenyat la part final de l'edifici forma part d'una ampliació respecte de la construcció original.

Per últim, s'ha de comentar la reforma de la planta baixa, amb la introducció de almenys dues modificacions significatives, com són l'eliminació dels envans de la primera cruïlla de la planta baixa i la disposició d'un fals sostre que segons versions orals cobreix un sostre de bigues metàl·liques amb decoracions modernistes. Les darreres reformes són de l'any 1997.

A l'interior de la planta baixa, després de la profunda darrera reforma, resten alguns elements de ressons modernistes que poden pertànyer a la intervenció original, com són la vidriera del portal d'accés al banc, de fusta amb decoracions florals curvilínies a la seva part superior interior, l'arrambador amb decoracions geomètriques aconseguides combinant fustes de diferents colors, tres portes, d'accés al despatx del director (amb un sostre amb decoració geomètrica de guix), i a la cambra de seguretat, així com caixes forts de diferents èpoques i un moble complementari de les caixes individuals.

Delimitació de l'Àrea Declarada BIC i del Seu Entorn de Protecció.

L'àrea declarada BIC correspon a l'immoble, segons delimitació que s'adjunta.

Pel que fa a la delimitació de l'entorn de protecció i donat el seu emplaçament, s'entén que aquest pot coincidir amb el propi BIC, considerant que per a la correcta salvaguarda de l'immoble no sembla necessari afectar a més sòl

amb un entorn de protecció major.

Estat Actual de l'Immoble

Pel que fa a l'estat actual de l'immoble s'han de diferenciar la façana dels interiors.

La façana, a part de l'amputació a la que fou sotmesa l'any 1956, no presenta modificacions apreciables respecte del que devia ésser el seu estat original, trobant-se en general ben conservada, i podent-se afirmar que les accions que s'han duit a terme en ella han estat sempre prou respectuoses. L'ampliació que es va fer poc després de la seva construcció en el c/ Joan Baptista Ensenyat presenta un tractament semblant a la construcció original i per tant queda ben integrada en aquesta.

Com a elements dissonants de petita importància es poden citar una baixant d'aigües pluvials, que segurament no és el més idoni que discorri per la façana, així com un fanal, situat a la planta baixa, just a la cantonada. Els rètols indicadors de l'entitat bancària presenten una posició bastant discreta que no distorsiona l'estructura o composició d'aquesta.

Respecte dels interiors, ja s'ha comentat al final de la memòria descriptiva que la darrera reforma efectuada per l'entitat bancària fou important, conservant-se tant sols els elements abans mencionats, havent-se de citar el fals sostre com l'element que s'integra menys amb el conjunt existent, i indicant-se que, si és el cas, en posteriors rehabilitacions s'hauria de tenir en compte la possibilitat de l'eliminació del fals sostre i atorgar a aquest un tractament més adient amb l'edifici.

No s'ha tengut accés a les demés plantes, que estan actualment destinades a vivenda.

De les zones visitades no es desprèn que existeixin a l'immoble patologies importants, podent-se afirmar que aquest es troba en un estat acceptable de conservació.

Principals Mesures de Protecció

S'han de mantenir les característiques tipològiques, estilístiques, estructurals i volumètriques actuals, així com els detalls constructius.

S'han de mantenir les façanes actuals amb els seus elements estilístics i la seva configuració, podent-se dur a terme per tant només accions de restauració o conservació.

De l'interior cal conservar els elements originals que actualment resten, tals com les vidrieres o algunes portes. Es podran dur a terme només obres de rehabilitació. Possibilitat de eliminació del fals sostre actualment existent.

Altres Figures de Protecció Actualment Existents

Actualment l'immoble del Banc de Sóller es troba inclòs en el Catàleg de Sóller vigent i amb el núm. d'identificació: M. 10.

— o —

Núm. 3938

Declaració com Bé d'Interès Cultural amb Categoria de Jardí Històric a Favor dels Jardins de Son Berga Nou, Establiments, Palma.

El Consell de Mallorca en la sessió ordinària del Ple que va tenir lloc el 4 de desembre de 2000, adoptà, entre altres, el següent acord:

"Atès que per resolució del Director General de Bellas Artes, Archivos y Bibliotecas del Ministerio de Cultura de 30 d'octubre de 1980, s'incoà expedient de declaració de Bé d'Interès Cultural amb la categoria de Jardí Històric a favor dels jardins de Son Berga Nou, Establiments, terme municipal de Palma.

Atès que la Comissió de Patrimoni Històric de Mallorca acordà en la sessió de 30 de març de 2000 la continuació de la tramitació de l'expedient de declaració de Bé d'Interès Cultural amb categoria de Jardí Històric a favor dels jardins de Son Berga Nou d'Establiments, terme municipal de Palma.

Atès que s'han duit a terme els tràmits preceptius i previstos per a la incoació i instrucció de l'expedient de referència per a procedir a efectuar aquesta declaració.

En virtut del que disposa la Disposició Transitòria Primera de la Llei 12/1998, de 21 de desembre, del Patrimoni Històric de les Illes Balears, en relació amb la Llei 16/1985, de 25 de juny, del Patrimoni Històric Espanyol, el Reial Decret 111/1986, de 10 de gener, de desenvolupament parcial de l'esmentada Llei, i d'acord amb les competències atribuïdes per la Llei 6/1994, de 13 de desembre, als Consells Insulars en matèria de Patrimoni Històric, i el Reglament Orgànic del CM, aprovat pel Ple del 6 d'abril de 1998, el Ple del Consell de Mallorca, a proposta de la Comissió de Patrimoni Històric de Mallorca, acordà el següent:

I.- Declarar Bé d'Interès Cultural, amb la categoria de Jardí Històric, els jardins de Son Berga Nou d'Establiments, terme municipal de Palma, segons les especificacions que figuren a l'annex d'aquest acord, i amb l'entorn de protecció que figura a la documentació planimètrica que obra a l'expedient.

II.- Els efectes d'aquesta declaració són els que genèricament estableix la Llei 12/1998, de 21 de desembre, del Patrimoni Històric de les Illes Balears, i la normativa concordant.

III.- Aquest acord s'ha de publicar al Boletín Oficial del Estado i al Butlletí Oficial de les Illes Balears, i s'ha d'anotar al Registre Insular de Béns d'Interès Cultural de Mallorca i comunicar-

ho a la Comunitat Autònoma de les Illes Balears perquè procedeixi a la seva anotació al Registre de Béns d'Interès Cultural de les Illes Balears, i insti la seva anotació al Registre General de Béns d'Interès Cultural de l'Estat.

IV.- Aquest acord s'ha de comunicar als interessats i a l'Ajuntament de Palma."

Palma, 19 de desembre de 2000

El President de la Comissió de Patrimoni Històric.- Sgt.: Rafael de Lacy Fortuny

Annex

1. Memòria Descriptiva dels Jardins

Els jardins es troben situats a la possessió de Son Berga Nou, Establiments, "una de les cases senyoriales més belles de la ruralia mallorquina" segons Aina Pascual.

Al llarg del S. XVIII les residències rurals es converteixen en centres d'atracció i reben nombrosos esforços constructius ja que, a diferència dels segles anteriors, les construccions rurals i urbanes adquireixen la mateixa rellevància, sia per una certa nostàlgia de la vidapagesa, sia per una recerca de promoció i millora agrària.

La residència senyorial és la que té una activitat arquitectònica més intensa i com a pionera de tot aquest procés se situa la construcció de Son Berga, primera, i única, obra construïda de nova planta a la segona meitat del XVIII i que no es torna a repetir ja que totes les demés actuacions arquitectòniques que es produeixen a la resta de residències senyorial rurals son ampliacions però no obres ex novo.

Al llarg d'aquest segle també els jardins comencen a tenir una renovada atenció i Son Berga no n'és una excepció essent el jardí que introdueix l'estil italià a la nostra illa.

Al disseny dels jardins de Son Berga la casa es converteix en un protagonista principal per la seva situació predominant i perquè tots els passeigs traçats conflueixen en ella.

Els jardins consten en planta de diverses parts més o manco relacionades, la part més propera a la casa, l'adjacent a les seves façanes sud-est i sud-oest, més domèstica, amb jardí de flors i organitzat segons uns eixos i unes formes clarament italianitzants, que avança cap al sud-est amb escalonaments, amb l'hort-jardí, primer de tarongers i després la vinya, i cap al sud-oest amb un jardí de traça d'estil barroquitzant, i la part nord, on es desenvolupa l'extens jardí paisatgístic al nord-oest i diverses terres de cultiu al nord-est.

A l'hora de descriure els jardins el primer que s'ha de situar són totes les peces que es disposen sobre l'eix que parteix de la loggia de la casa, orientada a sud-est i amb vistes cap a Ciutat. A partir d'aquesta façana principal es disposa la terrassa, representativa del prototip de jardí barroc mallorquí. L'aspecte italianitzant d'aquesta terrassa ha estat modificat per la desaparició de certs elements com ara els bardissos i el brollador central. Actualment ve configurada per petites pasteres amb flors i la pila de base de l'antic brollador, està tancada per una barana de pedra decorada amb boles també de pedra.

A un segon nivell, inferior al de la terrassa es troba un bancal amb tarongers, dividit en planta de creuer i centrat per una glorieta amb columnes dòriques d'estil italià i coberta de fusta. Al final, es situa una vinya, dividida en dues parts per un passeig de palmeres en eix amb la loggia de la façana principal.

Des de la terrassa surt un altre passeig amb rampa cap a ponent que arriba a una glorieta amb un brollador d'estil barroc, amb decoració de cares d'àngels a la pila i dofins al tronc, i que avui serveix per sembrar geranis, passeig que acaba amb un mirador cap al ponent.

Aquesta glorieta forma part del gran passeig de Son Berga i que uneix la vinya amb l'extrem nord-oest del jardí. Aquest passeig està decorat al seu primer tram amb dos pilars de pedra tronco-piramidals i transcorre per una gran zona de pinar, amb una glorieta com a final. Des de aquesta zona surten dos camins que enllacen amb la casa, un diagonal i un altre recte que dóna a un portaló d'accés a la claustra i a diferents miradors, decorats amb pedestals en forma de merlets per col·locar cossols.

A l'extrem nord hi ha un safareig sobre un terraplè amb dues glorietses circulars, una d'elles amb merlets, totes dues del S. XIX.

Tota la possessió resta limitada per un mur de mamposteria ordinària rematat en eskena d'ase d'una alçada que varia entre els dos i tres metres segons la zona, mur que disposa de determinades obertures a diversos punts i que és l'element configurador dels límits del jardí.

En conjunt els jardins de Son Berga són bastant austers i possiblement tan sols a la part del sud-oest es va dissenyar un jardí d'estil italià però que mai es va concloure, possiblement per no poder resoldre el problema de l'aigua, el que va